

Dankwoord

Wat leuk dat je in dit boek kijkt! Sophies verhaal is geïnspireerd op ervaringen en uitdagingen van kinderen en volwassenen, die ik door de jaren heen mocht begeleiden. Naast dat ik hen hartelijk bedank, wil ik Miranda eren voor haar prachtige illustraties. We hebben, samen lerend en creërend, veel plezier gehad!

Speciaal gedenk ik twee dierbare mensen in dit anders-dan-anders boek: Astrid de Roos, een goede vriendin, die mij gesteund heeft om dit boek te realiseren. En Lauren van Vliet, een bijzonder kind en oud kleuter van mij, die oneindig moedig was en mij leerde dat kinderen onwijs wijs zijn.

Als het pauze is, tuimelen de kinderen bijna over elkaar heen om als eerste buiten te zijn. Iedereen, behalve Sophie. Op het plein is iedereen druk in de weer met rennen, lachen, kletsen en spelen. Iedereen, behalve Sophie. Stilletjes staat ze in een hoekje.

Vroeger was alles anders. Voor Nicks verhuizing waren zij altijd samen en hadden ze de grootste lol.

In die tijd voetbalde ze als enig meisje vaak mee, maar sinds Nick weg is gebeurt dat nauwelijks meer. 'Je mag alleen nog maar meedoen als iemand uitvalt, want anders hebben we ongelijke teams', werd haar meegedeeld.

Vliegenvlug staat Sophie op, terwijl ze beeft als een rietje.

Met een verwilderde blik kijkt ze om zich heen, alsof ze verwacht dat Hugo en zijn maten elk moment tevoorschijn springen om haar nogmaals uit te dagen. Sophies hart klopt in haar keel.

Dan hoort ze Kip - in haar hoofd - tegen haar praten:
'Stop! Word stil, beheers jezelf en voel je hart!'
Tjonge, nou, mijn hart gaat lekker tekeer!

*Oh ja, en Geit zei: Wat hoor, zie en voel ik?
Alles is soms anders dan ik denk ...
Ik dacht trouwens dat ik iemand hoorde praten,
maar dat heb ik mij gelukkig alleen ingebeeld.*

'Tjonge-jonge-jonge moest dat nou zo?
Nu lig ik ondersteboven en ben ik juist kwetsbaar.'

Paniekerig kijkt Sophie om zich heen. *Wat is dat? Wie zegt dat?*
Een trage stem spreekt: 'Geen stress Sophie, kijk even naar beneden bij je voeten.'
Na een snelle blik op het schilderij van Hugo - alsof ze zeker wil weten dat het er nog hangt - kijkt ze naar de vloer.

Daar ligt Schildpad, op zijn rug. 'Wil je mijn raad, Sophie? Draai mij dan eerst even om, alsjeblieft.' Sophie knikt en handelt ademloos.

Raad van Schildpad

Ik ben altijd thuis, want ik draag mijn eigen huis. Ook jij kunt jezelf zowel afschermen als beschermen. Zet je benen stevig op de grond en adem langzaam en diep door. Voel je de grond onder je voeten? Vertrouw daar maar op. Een ridder beschermt zijn buitenkant, maar jij hebt jouw eigen kracht! Neem jouw ruimte in en glimlach. Wees blij met jezelf en je bent thuis.

Bedachtzaam volgt Sophie de aanwijzingen van Schildpad op.

Even later vraagt Schildpad op zijn eigen rustige wijze: 'Wil je wat voor mij doen, Sophie? Wil je mij oppakken en naar buiten bij de kasteelvijver brengen? Dat scheelt mij een stuk lopen. Ik kan het zelf, maar soms is hulp vragen ook krachtig.'

Opgelucht dat ze de hal kan verlaten, vertrekt ze snel met Schildpad in haar armen, via de loopbrug, richting de kasteeltuin.

